sid temmaga mahha, käsksid paar puddelit jodawat wina ennestele tua, hakkasid maggusat jutto aiama ja kangeste wina joma.— Selle toa nurgas istusid issepäinis kaks meest. Teine olli sesamma mölder, kedda wimati se röwel Willem olli paljaks teinud. Mölder ütles sallaja omma seltsimehhele: Wata, sel pitkal mehhel, kes seäl laual ni waljo heälega rägib, ja kedda teised Torriks nimmetawad, sel on se minno uus kuub seljas, mis minnewal aastal mitto mu kalli asjaga, hulga rahha ja hõbbedaid minno maiast röövlid on ärrarisunud. Tunnen sedda kube kui wägga selgeste ärra, et se töeste sesamma on. Panne sinna nüüd sedda meest püsti tähhele, senni kui töttan, kohto abbi ennesele noudma ja tedda kinniwõtma.

Ürrikesse aia pärrast sai mölder jälle taggasi ja astus underupseriga ning nelli soldatiga toa sisse, kes sedda röövlit kinni wõtsid ja tedda wangitorni wisid. Kui wang kohto ette sai, katsus temma kül essiotsa, kawwala walle läbbi ommast röövli süüst ennast lahti peästa; agga need targad kohtowannemad pannid ni mitmed küssimised läbbi seggaminne temma ette, et kurjateggia isseennast kinniwõrgutas omma kostmisse sannadega, ja et piddi wimaks ommeti omma suurt süüd üllestunnistama. Agga et selleſamma röövli tõ jures ni mitto uksi, kappid ja kirstusid olli wäggise lahti murtud, sest olli ka selgeste arwata, et röövlil olli kaunis suur abbiselts olnud. Kohtowannemad kippusid peäle, et piddi omma abbimehhed nimme kaudo üllesandma. Ütles hakkatusses, et ei teädnud nende pärris-nimmed mitte, sest et ollid ennast hopis woõra nimmega temma alla annud, ja et jubba hulk aega temmast lahkund, nenda et ei teädnud praego neist ühtegi. Üks ainus, ütles temma wimaks, piddi omma õige nimme al weel temma meles seisma, kedda röwel lubbas, kohtowannemattele üllesanda, siis kui piddid temmale surma nuhtlust kergitama. Kui sedda

Eesti-ma rahwa Kalender 1848, lk. 25